

KAZINCBARCIKAI JEGYZETEK

Micsoda munka! Tán egy repülő
magasságából áttekinthető,
a széles tájon mindenütt
mint zápor után puha földből
a gomba bú elő,
bázak és gyárak vetik föl fejük,
kémények nyújtózkodnak, most még füsttelenek,
hogy elérjék a szálló fellegeket.

Micsoda munka! Tán egy repülő
magasságából áttekinthető,
de fentről nem látni mélységeit —
mert nem természet, jótékony eső,
az emberi erő
varázsolja elő —
huszonnégy órát lélegeztem itt,
de látni s följegyezni nem lehet
egy hét alatt se, mit
itt terveznek, itt építenek
anyagból, emberekből —
egy-két színfolt az ezerszín műremekről
e jegyzetek.

*

„A fiatalság mindenek motorja“ —
a DISZ-titkár kezdi meg így,
és máris eredményeik sorolja,
cikázó számok egymást kergetik.
Néhány fiatal hajnal fele kelt,
hogy munkahelyét csinossá tegye,
a kezdésig friss habarcsot kevert,
nem szólt senkinek. Innen a mese.

Vonatban hallottam. Lelógó bajszerű,
megfontolt szavú dörmögte nekem:
„Szurokból volt az ég, vihar dúlt,
oly jegek potyogtak, mint a fejem.
Kiszökött éjjel, versenyezve rakta
három kőművesgyerek a falat,
s az fölemelte őket a magasba,
egy ország szunnyadt talpaik alatt.“

*

A párttitkárral öt percig beszéltem.
„Nekiünk jött írni?“ — villant föl szeme,
s már megismertem. Azt kutatja mindig,
ami k ö z v e t l e n is segítene.
„Magukról írok. A lap egy napra küldött,
örömmel maradnék tovább is pedig.“
És közben azon ujjongtam magamban,
hogy nekik írok, persze hogy nekik.

*

Épül az erőmű. Előregyártott
vasbetongerendák, tetők és falak
mint elvarázsolt óriások
heverésznek a felhős ég alatt.
Minden kis rész az Egészet idézi,
mint fák az erdőt,
nem győzöm nézni, szívem megigézi
előregyártott gyönyörű jövődönk!

*

Esik az eső. Tavaly itt vetések
kortyolták volna boldogan,
észvesztőbb örömmel, mint bort a részeg.
Ma áznak miatta sokan.
Nincs még tető, mint lesz jövőre,
nehezebb így a munka ám...
S egy öreg ács szól bajuszát törölve:
„Köllesz. Csak ess, eső-komán!”

*

A vén falunak cukrászdája is van,
nemcsak kocsmája. Büszke módfelett,
anyóka ő, kit deli nagyfia
a növvő város gyámol és szeret.
Belül világos ízlés, függönyök,
világvárosi párnás kényelem.
Feledném, hol vagyok... de mi zötyög?
Parasztszekért lát ámuló szemem.

*

Vonathoz kellett mennem. Képeidre
emlékszem most még, nagy kultúrterem,
ekkor öltözködtél ünnepi díszbe,
mert este választógyűlés leszén.
Hogy irigyeltem a falaidat,
szerettem volna a helyükben lenni
s a lelkesedés forró áramát
magambaszívni s százszor visszaverni!

EÖRSI ISTVÁN

FELKÖSZÖNTŐ

Még azt hinném, hogy kisleány
és szétborzolnám dús haját,
de másképp kell már néznenm őt,
tekintve törvényes korát.
Fel is köszöntlek Erzsikém,
lám, választóvá tett hazád.

Elnézem ezt a nagyleányt,
de aznap majd, mikor szavaz,
én megfésülném vad haját, —
mégiscsak, neveltem én is,
faragtam én is Erzsikén, —
ki lesz hát büszkébb, — ő, vagy én?!

Szemedbe néz s megkérdi majd
a nép, a Párt: „választasz-e,
harcolsz-e értem, Erzsike?”
Komoly legyél, nagyon komoly.
Felelj, de zengjen a szavad, —
egy nép kérdez; — úgy válaszolj.

Emeld hazádra szép szemed
s forrón feleld: „választalak,
mint gyötrő, szörnyű tél helyett
a napsütést nyíló növény, —
s mint záporízt aszály helyett, —
ohy boldogan választlak én.”

ANCSSEL ÉVA